

прѣдпочитителна вѣра, защото той лично е обходилъ тия краища и ще е ималъ възможность да свѣри горнитѣ дати съ мѣстни източници (писменни документи, надписи на джамии, чешми и т. н.). Въ името Карнобадъ нѣма никакви български номенклатурни слѣди, ако и нѣкои по-късни пжтешественици да го наричатъ Карново. Карнобадъ е турско-арабска сложна дума, която Хамеръ прѣвежда съ израза: близки мѣста, отъ който изразъ нищо не се разбира. У турцитѣ се чете Карин-абадъ, и ако излизаме отъ първия коренъ на това название, ще дойдемъ до близко на Хамера тълкуване: близко на заселището (старото мѣсто), освѣнъ ако този коренъ не визира арабската дума за заселище: Карие. Думата Абадъ въ сложни турски номенклатурни имена често се срѣща, особно за заселища въ Мала-Азия срѣщу Босфора. Днешниятъ Карнобадъ е заправенъ край близкитѣ слѣди на сръдновековна крѣпость — градъ, днесъ позната подъ името Хисаръ (старото Голое).

И тъй, падналиятъ се на Палеологъ български градъ Созополъ слѣдъ експедицията на Амадей, е билъ взетъ отъ ржцѣтъ му още прѣзъ сжщата година. Възможно е, че Мурадъ се е отправилъ къмъ тоя край, главно поради прѣбиванието въ него на Амадей и Палеологъ, и, най-послѣ, да е станалъ причина за оттеглянето имъ отъ тамъ (20-и мартъ, 1367 г.). Отъ 1366 г. нататкъ, византийцитѣ ще сж владѣли Анхияло и Месемврия само *de jure*, бидейки фактически въ ржцѣтъ на българитѣ. Вече слѣдъ боя при Ангора (1402 г.) се казва, че Баязидовия наслѣдникъ отстѣпилъ врѣменно на византийцитѣ Черноморскитѣ брѣгове на сѣверъ отъ Цариградъ до Месемврия¹⁾.

¹⁾ Мнѣнието на Иречекъ (Archiv für Slav. Philol., XIV, s. 263), че взетитѣ отъ графъ Амадей Шишмннови градове на Бургашкия заливъ отъ 1366 г. до 1453 г. останали византийски се опровергава отъ горнето. Впрочемъ, за Месемврия и Анхияло не се пише изрично че сж паднали въ турски ржцѣ прѣди 1453 г., но отъ факта, че въ 1403 г. Сюлейманъ по силата на сключения между него и императора Мануилъ съюзъ и види се отъ страхъ на обрати слѣдъ фаталната ангорска побѣда (1402), е отстѣпилъ на Мануилъ не само Солунъ и Тесалия, но и цѣлия морски брѣгъ отъ Паниомъ на Пропонтида до Месемврия заедно съ нѣколко острови (Zinkeisen, *op. cit.*, I, 415, Hart (86), 71, които самъ Иречекъ цитира въ историята си, стр. 463), се вижда, че между 1367 и 1403 г. г. въпросниятъ